

Hồi 22

Trúng Âm Hàn Chương Bạch Vân Phi Thụ Thương

ang lúc mọi người nói chuyện với nhau, bỗng nhiên những cây đèn cây bị tắt, đã được hai sãi nhỏ thắp lại rồi. Sau tấm màn vải vàng, Thần Phật Linh Viễn và Khô Phật Linh Không hiện ra bước tới trước điện.

Linh Viễn lớn tiếng cười, nói :

- A Di Đà Phật ! Hay quá ! Hay quá ! Xin chúc hai vị được thoát hiểm.

Huyền Thanh đạo trưởng cười gằn, nói :

- Người tưởng cái nhà lao bằng đá ấy có thể nhốt được chúng ta sao ?

Thần Phật Linh Viễn cười bảo :

- Đạo trưởng đừng nói nặng lời. Đó chỉ có mấy cây cột sắt và vài pho tượng đá, đâu làm khó dễ được hai vị đại hiệp.

Vừa dứt lời, đã nghe Khô Phật Linh Không nói lạnh lạnh :

- Vị nào đã mở nhà lao ? Xin đứng ra đây cho ta được chiêm ngưỡng tài năng ấy.

Bạch Vân Phi cười ngạo nghễ nói :

- Chính ta đã mở nhà lao đấy. Các người định làm gì?

Cơn nóng giận của Linh Không như muốn nuốt sống Bạch Vân Phi ngay mới hả giận. Nhưng Linh Viễn đã tiếp lời hỏi :

- Các vị hôm nay còn muốn rời khỏi Đại Giác Tự nữa không?

Dứt lời, lão quát mắt nhìn sang phía Thanh Loan, phất mạnh tay áo một cái, khắp điện tối tăm. Hai tiểu tăng đứng sát bên lão đã phóng tới chỗ Lý Thanh Loan.

Hai tiểu tăng này tuy còn nhỏ, nhưng thân mình rất lạnh lẽo. Chỉ trong nháy mắt đã phóng thân tới bên mình Lý Thanh Loan rồi. Ngô Không đại sư đứng gần Thanh Loan, vừa ra tay giúp, thì đằng kia Bạch Vân Phi đã phất mạnh tay áo xanh, bay vút tới hai chướng chia ra tả hữu.

Chỉ nghe ré lên mấy tiếng, hai tiểu tăng đã bị trúng chướng phóng thối lui tức khắc.

Đèn vừa thắp sáng lại thì tình thế trên đại điện trở nên căng thẳng. Côn Luân Tam Tử và Ngô Không đại sư đều vận công chuẩn bị để chống địch.

Còn bên Đại Giác Tự thì Linh Hải và Linh Không cũng chuẩn bị ra tay. Chỉ có Bạch Vân Phi với Linh Viễn như không có ý chuẩn bị gì cả. Tuy nhiên, về mặt hai người này trông rất nghiêm trọng.

Hai tiểu tăng này công lực cũng không yếu, nên bị trúng một chướng của Bạch Vân

Phi mà vẫn không ngã, chỉ lui lại bên Linh Viễn. Linh Viễn rất mến thương hai tiểu tăng này, nên võ công của chúng đều do lão đích thân truyền dạy.

Bấy giờ lão thấy Bạch Vân Phi đả thương chúng, lòng nóng như lửa đốt. Lão biến sắc mặt, miệng cười gằn một tiếng, quát mắt như hai tia lửa rơi thẳng vào mặt Bạch Vân Phi, đôi tay nắm chặt.

Côn Luân Tam Tử thấy cử chỉ của Linh Viễn, lòng thầm lo :

Lão này chắc đang vận công để thừa cơ xuất chiến. Nếu mình không chuẩn bị giúp sức, thì một mình Bạch Vân Phi ắt không chống nổi.

Côn Luân Tam Tử liền tiến đến đứng bên Vân Phi.

Bấy giờ Linh Hải và Linh Không đều chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn đợi Linh Viễn là cùng ra tay một lượt.

Bỗng nghe phập một tiếng, tiếp theo có một tiếng hét lớn rồi những luồng gió kèm theo những hơi ẩm lạnh tung mạnh ra, quay cuồng trong đại điện.

Bọn Côn Luân Tam Tử vận công lực đánh mạnh chưởng trái ra. Không ngờ vừa đánh ra, thì đã gặp ngay bốn chiêu ác độc của Linh Hải và Linh Không cản lại.

Ngô Không đại sư hét lên một tiếng, dồn hết nội lực đánh mạnh ra hai chưởng Song Lôi như đá lăn núi lở.

Lúc này trận chiến quá ác liệt. Những luồng chưởng chạm nhau cuốn thành sóng gió quẩn tròn. Các cây đèn cây trên đại điện bị gió cuốn tắt hết, còn bàn ghế bay ngổn ngang khắp nơi.

Cuộc đấu này toàn là những tay cao thủ đã đến mức thượng thừa, chỉ dùng chân lực nội gia để đánh nhau như vậy. Việc chết sống diễn ra trong nháy mắt, không thể lường được.

Côn Luân Tam Tử và Ngô Không đại sư hiệp sức lại đỡ tiếp mấy chiêu của Linh Viễn và Linh Không, cảm thấy rung động tâm thần. Sức đánh của Linh Viễn gồm cả cương và nhu nên chưởng lực cứ liên miên không ngớt.

Côn Luân Tam Tử liền đổi qua nội gia công lực đánh ra các chiêu, nhưng lại cảm thấy những luồng âm khí cứ tiếp tục qua lại khiến họ lạnh người.

Huyền Thanh đạo trưởng thay thế không xong, liền lớn tiếng kêu :

- Mau lui ra !

Mã Quân Vũ và Lý Thanh Loan nháy ra đại điện trước hết, tiếp đến Ngô Không đại sư, và Côn Luân Tam Tử.

Trong điện phát ra tiếng gọi của Linh Viễn :

- Các vị còn muốn chạy sao ?

Chưa dứt lời, lão đã đuổi theo.

Bạch Vân Phi giật thanh kiếm trên tay Quân Vũ, nói lớn :

- Lão hòa thượng này rất mạnh về khí âm hàn, hẳn là một môn võ công rất độc. Nếu còn đỡ thêm một chiêu nữa, ắt bên chúng ta có người bị thương. Vậy các vị đi trước để một mình tôi thử một lúc xem.

Nàng tuy nói nhỏ nhẹ, ôn hòa, nhưng vẻ mặt rất cương quyết. Côn Luân Tam Tử thấy

thế lòng còn lưỡng lự.

Bạch Vân Phi nhường cặp mày liễu nói tiếp :

- Các vị nếu không nghe lời tôi, rồi sẽ có người bị thương, lúc đó ân hận thì đã muộn.

Giọng nói của nàng quá cảm, làm cho Huyền Thanh đạo trưởng than dài một tiếng, dẫn đầu mở đường. Tiếp theo Ngọc Chánh Tử, Mã Quân Vũ, Lý Thanh Loan, Thông Linh đạo trưởng và Ngô Không đại sư đều nối nhau lui bước. Mỗi người đều cầm vũ khí phòng địch đuổi theo.

Mấy chục hòa thượng thấy thế liền hợp sức chạy theo truy cản. Nhưng võ công của các hòa thượng áo vàng không thể nào chống cự được với bọn Huyền Thanh đạo trưởng.

Tuy vậy, họ cũng chia làm hai tốp tiên, hậu, đến chặn đường bọn Huyền Thanh đạo trưởng. Đôi bên chỉ giao chiến nhau không đầy mười hiệp thì bọn hòa thượng đã bị trọng thương bốn người và chết một.

Bấy giờ, Thần Phật Linh Viễn, Thiết Di Lặc Linh Hải, Khô Phật Linh Không đều đuổi theo địch thủ. Vừa ra khỏi đại điện đã thấy các đệ tử của họ bị thương nằm ngổn ngang dọc đường. Linh Hải và Linh Không nổi cơn giận như thiêu đốt, quát lên một tiếng, nhảy cao hơn ba trượng dùng tuyệt nghệ khinh công đuổi theo bọn Huyền Thanh đạo trưởng.

Trong lúc Linh Hải và Linh Không nhảy lên thì Bạch Vân Phi đã ngấm vận dụng chân khí. Chỉ trong nháy mắt, người và kiếm biến thành một luồng ánh sáng trắng bay thẳng tới hai hòa thượng Trưởng Lão.

Đây là môn võ công tối cao trong kiếm thuật. Công lực đến lúc thâm hậu thì có thể đánh người cách xa mấy trượng. Nhưng công lực của Bạch Vân Phi còn hơi kém, chỉ dùng được đến thân kiếm hợp nhất thôi. Tuy kiếm thuật thần công này sức lực chưa uyên thâm, nhưng oai thế vẫn mạnh hơn các kiếm pháp khác. Nàng dùng công lực ấy cản ngăn bước tiến của tam lão hòa thượng Đại Giác Tự, làm cho ba người này không thể đuổi theo được bọn Huyền Thanh đạo trưởng nữa.

Linh Hải và Linh Không thấy một đạo hào quang vút thẳng vào mặt, không còn cách nào né tránh được, tấm thân hai lão tăng đều chấn động. Họ vội tung mạnh ra hai luồng chưởng lực, đỡ ngay đường kiếm sắp đâm thẳng tới, đồng thời mượn thế chân khí ở đơn điền dùng hết sức mạnh nhảy lui lại hơn ba trượng,

Bạch Vân Phi công lực hơi kém, mà bị hai lão tăng dùng chân khí nội gia bủa ra một lượt, nên khó bề vùng kiếm truy địch.

Người nàng vừa đáp xuống đất, đã phi thân tiến theo tia sáng của ánh kiếm.

Kiếm thuật này phải dùng hết nguyên khí bình sinh, mà khổ thay nàng xông đến thì địch thủ đã lui mất.

Bạch Vân Phi chỉ còn hỗn hển, vận khí điều dưỡng.

Thần Phật Linh Viễn đôi mắt không ngớt nhìn theo Bạch Vân Phi.

Qua một lúc, lão thấy nàng đã đuổi sức mới cười gằn, hỏi :

- Kiếm thuật Ngự Kiếm ấy người học tại đâu ?

Bạch Vân Phi cười ngạo nghễ nói:

- Học tại đâu người hỏi làm gì ?

Linh Viễn cười gần một tiếng, bất thần đánh ra một chưởng.

Lão tăng này thừa lúc đang nói chuyện với Bạch Vân Phi, ngầm vận nội lực đánh ra. Chưởng lực như núi nghiêng đất lở, ép vào người Bạch Vân Phi.

Bạch Vân Phi vô tình không kịp né tránh, chỉ còn cách dồn chân khí ra hai tay đánh tung ra để chặn làn chưởng lực của đối phương. Nhưng khôn thay chân lực nàng không đủ để chế ngự sức uyên thâm của lão hòa thượng già.

Nàng cảm thấy luồng khí âm hàn mãnh liệt xâm nhập vào cơ thể làm cho toàn thân nàng lạnh toát. Nàng kinh hãi vội vận khí bảo vệ nội tạng và khép các huyết đạo lại, tay tung kiếm cản những hơi lạnh đang xâm nhập đến.

Linh Viễn cười ha hả, nói :

- Thế là người đã bị thương về Thái Âm Khí Công của ta. Dẫu nội công của người đến mức nào đi nữa cũng khó mà chịu đựng được bảy ngày. Người chỉ nên yên lặng mà chết còn hơn là dùng thuật Ngự Kiếm để rồi tự sát một cách thê thảm.

Bạch Vân Phi cười nhạt, quay mình chạy vút ra khỏi vườn Đại Giác Tự tức khắc.

Bây giờ Huyền Thanh đạo trưởng và Côn Luân Tam Tử đã cách xa bọn tăng ni, chạy mất dạng rồi.

Linh Hải, Linh Không đều quát lên một tiếng đuổi theo và ra lệnh cho tám hòa thượng áo vàng vung đồng ba và bút sắt, đứng chặn ngang ải, không cho Bạch Vân Phi tẩu thoát.

Bạch Vân Phi tuy đã bị Thái Âm Khí Công của Linh Viễn đả thương nhưng nội công của nàng cao siêu nên còn chịu đựng được, liền hét lên một tiếng. Người nàng và kiếm biến thành một luồng ánh sáng trắng xông qua chỗ tám lão tăng áo vàng.

Bọn hòa thượng liền tung những đồng ba và bút sắt hóa thành một bức tường màu vàng, nhưng không tài nào đỡ được thuật Ngự Kiếm của Bạch Vân Phi.

Luồng ánh sáng bay vút tới bức tường vàng như chiếc kéo xẹt qua bức màn vải. Trong nháy mắt tám miếng đồng ba và bút sắt đều chấn động. Bốn lão hòa thượng chưa kịp né, đều bị đường Ngự Kiếm xẹt qua làm rơi hết bốn cánh tay. Những tiếng kêu rên thê thảm trước cảnh thịt bay máu đổ hòa với tiếng đồng ba bút sắt rơi lả tả dưới mặt đất.

Cũng trong lúc ấy, Linh Hải và Linh Không đã đuổi kịp. Linh Hải vận công đánh ra một chưởng bổ ngay vào lưng Bạch Vân Phi, còn Khô Phật Linh Không thì dùng chiêu Quạ Bay Đớp Thỏ từ trên cao chụp xuống đầu nàng.

Bạch Vân Phi đã dùng đến hai lần thuật Ngự Kiếm để đẩy lui ba tăng lão. Chân khí của nàng đã hao mòn rất nhiều. Hơn nữa, nàng bị Thái Âm Khí Công của Linh Viễn đả thương, nên lúc này nàng muốn ra kiếm đánh địch thật khó. Nàng chỉ còn cách dùng thân pháp né tránh luồng chưởng lực của Linh Hải, rồi tung kiếm đánh ra một chiêu Hải Thị Trần Lâu hóa thành một màn kiếm quang hộ thân, đỡ ngay chiêu Quạ Bay Đớp Thỏ của Linh Không.

Linh Hải hét lên một tiếng, bủa mạnh ra hai chưởng biến thành luồng sức mạnh như vũ bão, ép thẳng vào người Bạch Vân Phi.

Nàng không dám dùng sức đỡ, chỉ nhảy vút lên cao. Luồng gió cuống mạnh, bay về dưới chân cách nàng chỉ gang tấc. Thế là nàng đã tránh khỏi một lần nguy nữa.

Vừa né qua hai đòn ác độc, thì Linh Không đã vung tay trái tiếp một chiêu Thần Long Thám Trảo chụp xuống đầu nàng, tay mặt vỗ ra nắm chặt cổ tay nàng.

Bạch Vân Phi liền lách mình qua phía trái, tay phải đưa kiếm đánh ra một kỳ chiêu. Chỉ thấy tia sáng lưu động như chớp, trong nháy mắt nàng đâm nhanh đến Huyền Cơ, Đường Môn và Chương Đài, ba huyết chính của Linh Không.

Bạch Vân Phi dùng chiêu này kỳ diệu vô cùng, làm cho Linh Không không dám tiến tới. Lão phải nhảy lui lại hơn hai trượng.

Nàng thừa dịp quay tiếp một vòng kiếm, nhảy vút lên mượn sức gió dùng khinh công thoát ra. Đến lúc người nàng rơi xuống đất thì đã xa hơn hai chục trượng. Tiếp đó nàng dùng thuật phi thân biến hình trong bóng tối.

Di Lặc Linh Hải và Khô Phật Linh Không toan đuổi theo, thì Linh Viễn nói :

- Người này có môn võ học rất hiếm có trên đời nhưng công lực còn non. Nếu để vài năm sau thì chúng ta khó chống lại được. May là hắn đã bị thương vì Thái Âm Khí Công của ta rồi. Chỉ trong bảy ngày, hàn độc sẽ nhập vào tâm mà chết. Tiếc rằng thuật Ngự Kiếm của hắn, chúng ta không cách nào tìm hiểu được.

Nói xong, lão thở một hơi dài, sắc mặt tỏ ra vô cùng luyện tiếc.

Đột nhiên lão nhìn ánh trăng, lớn tiếng nói:

- Dầu hắn có được thuật Ngự Kiếm nhưng đã bị Thái Âm Khí Công của ta thì dù tuyệt thế kỳ học cũng không cách gì cứu sống.

Lão cất tiếng cười ha hả không ngớt. Dường như Bạch Vân Phi bị tử thương làm cho lão sung sướng lắm thì phải.

Bỗng lão nín bật, sắc mặt tỏ ra trầm lặng, ngẩng mặt nhìn mây ngàn, trăng gió một hồi lâu.

Thái độ biến đổi khác thường của Linh Viễn khiến cho Linh Hải và Linh Không đều ngạc nhiên. Hai người này tuy sống chung với Linh Viễn đã mấy chục năm, nhưng chưa bao giờ thấy trạng thái diễn biến kỳ lạ như vậy. Họ chỉ biết lão lâu nay vui buồn đều không lúc nào để lộ ra trên nét mặt. Cử chỉ của lão lúc này làm cho hai người hết sức lo ngại.

Một hồi lâu Linh Viễn như lần lần tỉnh lại, lãnh đạm nhìn Linh Hải và Linh Không, bảo :

- Hãy lo cứu người bị thương trước, rồi lập tức cho bọn đệ tử nhất, nhì, tam đại phải đuổi theo kiếm cho được người thiếu niên áo xanh đó bắt sống đem về đây. Nếu có bề nào chúng ta sẽ giết hắn cũng được.

Dứt lời, lão quay mình trở về đại điện. Linh Viễn truyền lệnh như vậy, khiến tình hình Đại Giác Tự trở nên căng thẳng.

Linh Viễn lo dùng nội lực để thoa bóp các huyết đạo cho mấy đệ tử bị thương và cho khiêng vào chùa để cứu chữa. Đoạn triệu tập các tăng ni và bảy con đại điều đưa nhau đuổi theo Bạch Vân Phi.

Những con đại điều của Đại Giác Tự nuôi đến một trăm năm, vóc hình kịch cộm, dáng điệu rất oai dũng, trên đời hiếm có. Linh Viễn tốn nhiều công phu mới bắt được chín con. Mỗi con đều được ăn một trái Tuyết Sâm Quả, để tăng thêm linh tính cho nó, rồi phải tập luyện hơn ba mươi năm.

Chim đại điều dùng vào việc truy kích địch hay truyền tin. Nhưng trong đó chỉ có ba con lớn nhất, có thể dùng để cỡi bay đi chiến đấu. Trong ba con ấy đã bị chết hết hai, một chết vì chưởng lực của Bạch Vân Phi, một bị bạch hạc cắn.

Phi thân đi chưa đầy một giờ, Bạch Vân Phi đã ra khỏi Đại Giác Tự, chạy xuống núi theo kịp bọn Côn Luân Tam Tử.

Lý Thanh Loan thấy nàng liền ngừng lại nắm tay, hỏi :

- Đại tỷ tỷ! Tỷ và các lão hòa thượng ấy có đánh nhau không?

Bạch Vân Phi trả lại thanh kiếm cho Quân Vũ, khẽ cười nói :

- Đánh rồi ! Nhưng tỷ đánh không lại bọn họ. Bây giờ chúng ta phải lo chạy chứ bọn họ đang đuổi theo đấy.

Côn Luân Tam Tử đều khâm phục bản lĩnh của Bạch Vân Phi nên khi nghe nàng nói, ai nấy đều trở tài khinh công mà chạy.

Đến lúc trời vừa sáng, họ đã chạy được tám chín chục dặm. Lý Thanh Loan mồ hôi ướt đầm như tắm, Mã Quân Vũ cũng thở hổn hển, còn Huyền Thanh đạo trưởng và Ngô Không đại sư tuy công lực uyên thâm, nhưng bị nhốt trong nhà đá, mắc phải nhiều hành phạt nên sức lực hao mòn chỉ chạy sáu bảy mươi dặm là mặt mày ướt đầm mồ hôi.

Họ kiếm một nơi bằng phẳng ngồi tạm để nghỉ mệt vì đã qua một đêm ác chiến kịch liệt, tiếp đến lại phải qua núi đèo suốt một đêm nên ai cũng tự thấy vất vả. Vừa ngồi xuống, ai nấy đều khoan chân, nhắm mắt, vận công để điều dưỡng.

Mặt trời đã chiếu thẳng trên núi tuyết, soi sáng rừng cây. Những hạt sương đêm lấp lánh dưới ánh trắng, muôn ngàn hạt kim cương nhấp nháy.

Bỗng tiếng kêu của con bạch hạc làm phá tan không khí thanh tịnh. Mọi người đều giật mình, mở bừng mắt nhìn khắp nơi, chỉ thấy con hạc trắng rất lớn, đã đáp xuống bên mình Bạch Vân Phi.

Ánh nắng chiếu trên trên mình Bạch Vân Phi. Nàng đang khoan chân ngồi yên đột nhiên mặt nàng biến thành màu trắng nhợt, mồ hôi trán nườm nượp chảy xuống, mày liễu nhăn nhúm, hai mắt nhắm lại tỏ vẻ đau đớn vô cùng.

Huyền Thanh đạo trưởng hoảng hốt, vội xoay lại nói với Ngọc Chánh Tử :

- Sư muội hãy xem vết thương nàng thử. Sợ nàng bị thương không phải nhẹ đâu.

Ai nấy đều lo lắng. Ngọc Chánh Tử, Mã Quân Vũ, Lý Thanh Loan đều bước đến ngồi quanh Bạch Vân Phi. Chỉ thấy nàng thở yếu ớt, tâm thần như bị bạc nhược.

Lý Thanh Loan đôi mắt rần rụa, thò tay vào túi lấy ra chiếc khăn vuông lau mồ hôi trên mặt Bạch Vân Phi.

Tuy trong cơn bối rối, nhưng Huyền Thanh đạo trưởng vẫn giữ được bình tĩnh, bảo :

- Loan nhi ! Mau lui ra để cho nàng yên tâm vận công.

Lý Thanh Loan liền lui lại bên Quân Vũ khẽ hỏi :

- Vũ ca! Huynh nói vết thương của Đại tỷ tỷ có nặng không?

Mã Quân Vũ bình tĩnh nói :

- Tuy vết thương cũng nặng. Nhưng đối với Đại tỷ thì cũng chắc mau khỏi.

Bạch Vân Phi đột nhiên mở mắt nhìn thoáng qua Mã Quân Vũ, mỉm cười rồi nhắm mắt lại. Tuy cái nhìn trong đau khổ song Quân Vũ cảm thấy như muôn ngàn lưu luyến. Lòng chàng rộn lên. Chàng đưa mắt nhìn Thanh Loan thì thấy Thanh Loan cũng đang khóc sụt sùi. Mỗi người đều đau khổ, nhưng ba cái đau khổ của ba người không giống nhau.

Thời gian trôi qua trong im lặng. Tuy chưa đầy một khắc nhưng Huyền Thanh đạo trưởng, Mã Quân Vũ cùng đồng bọn đều cảm thấy như trải qua một đêm dài đằng đẳng. Cái phút lo âu, hồi hộp thật nặng nề.

Bỗng Bạch Vân Phi mở mắt ra, trên sắc mặt trắng nhợt ấy, lại nở một nụ cười dịu dàng nói :

- Tôi bị phải Thái Âm Khí Công của lão hòa thượng Đại Giác Tự, hàn độc đang xâm nhập vào nội tạng làm cho ba đường âm dương của sáu mạch chính đều tê buốt. Chắc tôi không thể chịu nổi bảy ngày nữa.

Ngọc Chánh Tử thở dài, nói :

- Cô nương vì cứu chúng tôi mà liều thân một mình chống cự với địch đến nỗi bị trọng thương khiến cho người người đệ tử phái Côn Luân đều thụ đại ơn. Dầu cho chúng tôi vì cô nương tan xương nát thịt cũng thỏa lòng.

Bà nói đến đây, đôi mắt cũng ứa lệ.

Thông Linh đạo trưởng liền rút kiếm chém mạnh trên không trung một cái, nói :

- Côn Luân Tam Tử nếu không giết được bọn hoà thượng trong Đại Giác Tự để báo thù cho cô nương thì còn mặt mũi nào ở trên đời này nữa.

Bạch Vân Phi tiếp lời nói :.

- Ba lão hòa thượng già trong Đại Giác Tự đều có tuyệt học đặc dị. Nếu Côn Luân Tam Tử cố lòng báo thù cho tôi, e là chẳng thành mà còn lâm nguy. Vậy xin quý vị chớ nên nghĩ đến điều đó.

Thông Linh đạo trưởng ngơ ngác một lúc, nói :

- Nếu đã đền ơn và làm tròn chữ nghĩa thì đâu còn nghĩ đến cái chết.

Bạch Vân Phi lắc đầu, nói :

- Đã biết không thắng được địch thì chớ nên khinh địch.

Thông Linh đạo trưởng đang trầm ngâm suy nghĩ. Huyền Thanh đạo trưởng liền tiếp lời :

- Bạch cô nương võ công cao siêu hơn chúng ta rất nhiều mà còn phải bị Thái Âm Khí Công đả thương thì chúng ta khó mà đánh được. Chuyện báo thù này phải nghĩ kế lâu dài là hơn. Chuyện cần trước nhất là phải lo cứu vết thương của Bạch cô nương. Không biết Tuyệt Sâm Quả trong Đại Giác Tự có thể trị được vết thương của Bạch cô nương chăng?

Bạch Vân Phi nhìn Quân Vũ mỉm cười nói :

- Trong mấy ngày trước đây Tuyết Sâm Quả của Đại Giác Tự đã bị cắp mất một trái. Hôm nay họ phòng giữ rất cẩn mật, việc đến lấy cắp Tuyết Sâm Quả là việc khó lắm.

Mã Quân Vũ nghe qua ngơ ngẩn một hồi lâu nói :

- Nói như vậy thì vết thương của tỷ vô phương cứu chữa hay sao ?

Bạch Vân Phi thấy chàng quá quan tâm đến bệnh tình của mình nên gượng cười, nói :

- Nếu ai có đánh thông sáu mạch của âm, dương cho cơ thể tôi thì chỉ cần dùng sức bảy ngày là bình phục được.

Nghe qua lời nói của nàng, mọi người đều trầm nghĩ :

“Sáu mạch này, có ba âm dương đều thuộc về nội huyết, dĩ nhiên phải có nội lực đặc biệt cao siêu mới biết được, chứ mình đâu có thể thấu hiểu đến.”

Mọi người đều cảm thấy vô phương cứu chữa, chỉ ngơ ngác nhìn nhau không nói một câu. Cảnh tượng lúc này rất buồn thảm.

Một hồi lâu, Huyền Thanh đạo trưởng thở một hơi dài não nuột nói :

- Bần đạo tự biết mình bất lực không cứu cô nương được. Xin cô nương chỉ cho một lời. Người nào có thể cứu được cô nương thì chúng tôi bất luận hậu quả thế nào, cũng đi cầu người ấy để đền lại ơn cô nương đã mấy lần cứu chúng tôi.

Bạch Vân Phi nói:

- Theo tôi biết, khắp trong võ lâm chỉ có một người cứu được tôi. Nhưng người ấy ở cách nơi này xa hàng mấy vạn dặm. Vả lại tánh tình người ấy sống cô đơn, không muốn gặp người lạ. Vậy các vị tuy có lòng tốt muốn cứu tôi cũng khó mà giúp đỡ được.

Những lời nói này đối với người khác thì Côn Luân Tam Tử tất không nhin được. Nhưng Bạch Vân Phi là kẻ mà mọi người đã khâm phục. Hơn nữa chính mắt họ đã thấy võ công cao siêu của nàng và đã được nàng cứu mạng vừa rồi, nên ai nấy đều im lặng suy nghĩ.

Bạch Vân Phi mỉm cười, nói tiếp :

- Người tiền bối ấy chính là sư phụ của tôi.

Lời nói vừa thốt ra, Côn Luân Tam Tử và mọi người đều rúng động, chăm chú nhìn, chờ nàng nói ra tên họ sư phụ nàng để xem kỳ nhân nào trên giang hồ đã dạy được người đệ tử cao siêu như vậy.

Nhưng qua một lúc chờ đợi, nàng lại nói :

- Sư phụ tôi ở tận núi Quát Thương Sơn, tại miền Nam tỉnh Triết Giang, cách nơi này hơn một vạn dặm. Vết thương của tôi chỉ trong bảy ngày thì thấm độc chết, nên dẫu cho một ngày đi một ngàn dặm cũng không thể về kịp.

Nói xong, nàng nhìn Mã Quân Vũ mỉm cười.

Huyền Thanh đạo trưởng đã thường dẫn bước trên giang hồ nên thấy vẻ bình tĩnh của nàng như vậy, đoán biết nàng có ý liệu lĩnh. Nhưng không hiểu được nguyên nhân vì đâu nàng lại tỏ ý coi nhẹ tánh mạng như vậy ? Thông Linh đạo trưởng thấy con bạch hạc đang ngẩng đầu nhìn tứ phía, trầm nghĩ :

“Con hạc to lớn như thế này rất hiếm có, chắc sức mạnh chịu đựng được cuộc phi hành trong thời gian lâu. Như vậy nàng có thể nhờ con hạc này đi về núi Quát Thương trong thời

gian bảy ngày được chứ ?”

Bấy giờ Ngọc Chánh Tử nhìn con hạc và sức nhớ một việc :

“Lúc mình cùng sư môn đến núi Quát Thương gặp được một tấm da rắn Hắc Lân Thiết Giáp, rồi sau đó hình như con bạch hạc kỳ lạ này đã cướp mất. Lúc đó mình đã dùng hết sức đánh nó một chưởng như trời giáng, nhưng nó vẫn không hề bị thương.”

Nghĩ đến đây, bà quay nhìn sang Bạch Vân Phi, thấy trán nàng vẫn còn ướt đầm mồ hôi, lại nghĩ :

“Lúc ở Diên Châu, chính nàng đã cố tâm chữa nọc rắn độc cho mình khỏi thiệt mạng.”

Bất giác bà ta cảm thấy xấu hổ vô cùng. Bỗng có tiếng chim vỗ cánh trên không và một con đại điêu từ phía Tây bay về chỗ bọn Mã Quân Vũ.

Lý Thanh Loan vội kêu lên :

- Vũ ca, coi kìa! Con chim lớn kỳ quái đang bay tới đó giống hệt con chim của lão hòa thượng áo đỏ đã chở muội đi đến núi này đây.

Nàng nói chưa dứt lời thì Bạch Vân Phi đã khoác tay một cái. Con bạch hạc liền tung mình bay lên, đuổi theo con đại điêu ấy nhanh như chớp.

Chỉ trong nháy mắt chúng đã cắn nhau kêu oang oắc vang cả không trung. Con bạch hạc bay xẹt qua đầu con đại điêu một cái, tức thì đại điêu rơi xuống đất chết ngay. Bạch hạc thắng trận, khoan khoái bay về chỗ cũ.

Bạch Vân Phi cau mày, nói :

- Đại điêu trong Đại Giác Tự rất linh tính. Chúng ta phải tránh đi nơi khác, chứ đại điêu đã đến đây thì e bọn hòa thượng cũng tiếp đến.

Huyền Thanh đạo trưởng gật đầu, hỏi :

- Bạch cô nương phải về Quát Thương Sơn để trị bệnh chứ ?

Bạch Vân Phi cười đáp :

- Tôi chỉ cần cỡi bạch hạc đi chừng ba ngày tới nơi, xin quý vị chờ lo.

Huyền Thanh đạo trưởng ngẫm nghĩ, nói :

- Bạch cô nương bị thương không nhẹ mà đi đường xa xôi không ai săn sóc. Bần đạo định cho Mã Quân Vũ tùy hành nhưng chưa biết bạch hạc có đủ sức chở hai người cùng đi chăng?

Bạch Vân Phi quay nhìn Lý Thanh Loan. Trong lúc này còn do dự, thì Thanh Loan vui vẻ nói.

-Đại tỷ tỷ! Muội muốn đi với tỷ, nhưng sợ con hạc không thể chở được ba người. Vậy để Vũ ca đi với tỷ tiện hơn, vì Vũ ca cái gì cũng giỏi hơn muội nên sẽ chăm sóc tỷ chu đáo hơn. Lúc tỷ khỏe, thì tỷ cho Vũ ca cỡi con hạc về núi Côn Luân kiếm muội nhé.

Thanh Loan nói xong, bước tới bên Mã Quân Vũ cười, nói :

- Vũ ca ! Huynh đi với Đại tỷ tỷ! Muội theo sư phụ và sư bá về núi Côn Luân chờ huynh!

Mã Quân Vũ cảm động gật đầu, rồi nhìn Bạch Vân Phi, hỏi :

- Con bạch hạc của tỷ cỡi hai người được không ?

Bạch Vân Phi nhìn Lý Thanh Loan, với sắc mặt vừa cảm động vừa hoan hỉ, bước lên mình hạc, cúi mặt nói :

- Vũ huynh lên đây !

Mã Quân Vũ bần thần nhảy lên lưng bạch hạc. Chỉ trong nháy mắt bạch hạc cất cánh bay vút lên không, đôi cánh lướt gió nhanh như chớp.

Lý Thanh Loan ngẩng cổ nhìn theo bạch hạc, nước mắt rưng rưng. Bóng dáng con bạch hạc đã chìm mất trong cõi không gian vô tận. Nàng buồn thiu quay lại đi về phía sư phụ.

Ngô Không đại sư thấy Thanh Loan nét mặt bỗng nhiên đổi khác ái ngại, hỏi :

- Loan nhi ! Ý con có gì buồn lắm sao ?

Lý Thanh Loan liền đáp :

- Dạ ! Con không có buồn gì cả ! Vũ ca đưa Đại tỷ tỷ đến Quát Thương Sơn chừng ít ngày cũng trở về mà.

Ngô Không thở một hơi dài rồi nhìn qua Huyền Thanh đạo trưởng. Lão vừa há miệng nói thì bỗng nghe có mấy tiếng người hú gần bên.

Thông Linh đạo trưởng nhìn theo tiếng động, thấy ở góc núi phía Tây hiện ra năm lão hòa thượng đang tiến tới bên mình. Chỉ trong chớp mắt, năm hòa thượng đã tiến đến trước bọn Huyền Thanh đạo trưởng rồi. Người đi đầu là Khô Phật Linh Không, một trong ba Trưởng Lão Đại Giác Tự. Còn bốn hòa thượng áo xanh theo sau ông ta là Nhất Vân, Nhất Lôi, Nhất Điện, Nhất Sảng. Bốn người này thuộc đệ tử đời thứ nhất của Đại Giác Tự.

Huyền Thanh đạo trưởng liền rút thanh kiếm ra, nhìn qua Thông Linh đạo trưởng, nói :

- Chờ tiểu huynh đấu với bọn nó một trận rồi sẽ nói sau.

Vừa dứt lời, thanh kiếm của Huyền Thanh đánh vút tới. Linh Không nhìn Huyền Thanh cười. Sau lưng ông ta đã có Nhất Vân, Nhất Lôi, Nhất Điện, Nhất Sảng xông đến bao vây Huyền Thanh đạo trưởng.

Thông Linh đạo trưởng, Ngọc Chánh Tử đều sợ tính mạng của sư huynh lâm nguy. Hai người liền tung kiếm đánh thẳng tới bốn tăng áo xanh. Còn Ngô Không và Lý Thanh Loan thấy trận chiến quá ác liệt cũng vội vung kiếm tiến đến giúp sức với Huyền Thanh đạo trưởng.

Huyền Thanh đạo trưởng chặt một nhát kiếm vào mặt Linh Không. Nhưng lão vẫn đứng tự nhiên, mũi kiếm lại bật ra, rồi găm phập xuống đất.

Linh Không cười kha kha, nói :

- Các người hãy mau thu hồi kiếm lại mà chịu tội cho sớm, chứ để ta ra tay thì đừng có trách!

Bọn Côn Luân Tam Tử và Ngô Không nghe lời nói quá ngạo nghễ nên cương quyết liều sanh tử. Trận đấu càng lâu càng ác liệt hơn.

Bỗng nghe một tiếng cười quái gở, phát ra từ hướng Tây vọng lại.

Té ra Thiết Di Lặc Linh Hải cùng ba đệ tử là Nhất Phong, Nhất Thanh, Nhất Nguyệt đang xông đến trận địa.

Linh Hải bước đến cười hô hố, hỏi :

- Thiếu niên áo xanh cùng tẩu thoát với các người, bây giờ đâu rồi ?

Huyền Thanh đạo trưởng cười nhạt, đáp :

- Lão không phải là kẻ xứng đáng hỏi đến thiếu niên ấy.

Linh Không vung tay đánh tiếp mấy chiêu ép vào phía Huyền Thanh, làm cho Huyền Thanh không còn đường tiến lui được. Linh Hải thừa thế ra tay bắt Thanh Loan. Bất ngờ Ngô Không đại sư nhanh như chớp vung thiết trượng đánh một chiêu Kẹp Sơn Xiêu Hải vào mặt.

Linh Hải thấy thế đánh quá mãnh liệt vội buông Thanh Loan ra, rồi nhảy lui bốn bước, vận nội công đánh trả lại hai chưởng vào mặt Ngô Không. Ngô Không đại sư chỉ nhảy vút qua tay mặt, rồi tiện thế đánh tiếp một chiêu vào hai tăng áo xanh.

Trong chớp nhoáng chiến trận đã quá hai chục hiệp, nhưng vẫn chưa rõ thắng bại.

Thiết Di Lặc Linh Hải quá tức, liền huy động bảy đệ tử áo xanh tấn công như vũ bão. Thông Linh đạo trưởng hét lên một tiếng, tung trường kiếm đánh với Nhất Vân, Nhất Lôi, Nhất Điện và Nhất Sảng.

Còn Ngọc Chánh Tử cùng với Thanh Loan chống cự với Nhất Phong, Nhất Thanh, và Nhất Nguyệt.

Một trận đấu kịch liệt ít có trong võ lâm. Lúc này Huyền Thanh đạo trưởng bị Linh Không tấn công quá mạnh, không kịp trở tay.

Thông Linh đạo trưởng đơn độc đánh với bốn tăng áo xanh mà lại chiếm phần thắng. Ngô Không đại sư dùng La Hán Thập Bát Chưởng đánh tương sức với Linh Hải. Còn Ngọc Chánh Tử và Lý Thanh Loan giao đấu chiếm được phần thắng với ba gã đệ tử của Linh Hải.

Linh Không tuy được phần ưu thế, nhưng khó đả thương Huyền Thanh đạo trưởng nổi. Huyền Thanh đạo trưởng mặc dù bị chưởng lực của Linh Không đánh tới ác liệt nhưng vẫn giữ khinh công lạnh lẽ, dùng Truy Vân Thập Nhị Kiếm duy trì trận chiến.

Cuộc chiến đấu đang hăng say, bỗng nghe tiếng kêu than thảm thiết. Thì ra lão tăng Nhất Vân bị Thông Linh đạo trưởng chém đứt ba ngón tay bên phải rồi.

Cùng lúc ấy có tiếng cười vang động núi rừng, tiếp đến nghe giọng nói lạnh lốt của một cô gái :

- Loan muội đừng sợ ! Tỷ đến giúp muội đây !

Tiếng nói chưa dứt, hai cây Yến Tử Phi Tiêu đã bắn tới, đâm thẳng vào mặt Nhất Phong và Nhất Thanh. Hai lão tăng này thất kinh, liền lách ngang qua một bên, tung mạnh đôi đàn trượng ra đỡ. Chỉ nghe “tưng tung” hai tiếng, hai cây ám khí bị đàn trượng đánh trúng.

Nhưng hai tên tăng này không ngờ trên đầu cặp Yến Tử Phi Tiêu có chứa kim độc, nên đàn trượng đánh bật ra thì kim độc trên đầu ám khí bắn đến. Chỉ thấy hai đường trắng nhỏ như sợi râu bạc, bắn tới trong chớp mắt đã ghim thẳng vào mình hai lão tăng.

Nhất Phong và Nhất Thanh đều cảm thấy tê liệt tay chân, biết trúng kim độc, sợ hãi chạy lui lại năm bước, thì đàn trượng của hai người đều rơi xuống đất.

Chỉ còn có một mình Nhất Nguyệt chống đối với Ngọc Chánh Tử thì thành linh có một đường hào quang bắn thẳng tới. Nhất Nguyệt quá bối rối, dùng tay đánh ra một chưởng. Hắn

bổng kêu lên một tiếng thảm thiết, bàn tay mặt của lão tăng ấy vừa đánh ra đã bị đứt mất.

Nhất Nguyệt nhảy lùi ra, nhưng Ngọc Chánh Tử lại chém tiếp theo một kiếm xuyên qua ngực. Nhất Nguyệt té xỉu xuống. Ngọc Chánh Tử đá thêm một cái, xác của tăng nhân bay ra hơn tám chín thước.

Biến cố xảy ra trong chớp mắt khiến cho các người đang đánh nhau đều ngưng tay.

Huyền Thanh đạo trưởng vừa nhìn qua, thấy một thiếu nữ áo đen rất đẹp, đang cầm tay thân mật với Lý Thanh Loan. Ngoài xa chừng ba trượng lại có một lão già râu bạc dài quá ngực, mặc chiếc áo xanh đến đầu gối, mang giày tất trắng, tay cầm Long Đầu Trượng.

Lão này chính là Bang Chủ của Thiên Long Bang Hải Thiên Nhất Tào Tô Bằng Hải. Còn nàng nói chuyện với Thanh Loan là Vô Hình Nữ Hiệp Tô Phi Phụng.

Đứng gần bên Tô Bằng Hải có Hàn Mê, Đại Qua, Tích Túc, Thảo Lịch trong Xuyên Trung Tứ Xứ. Còn phía sau có ba phân cuộc chủ là Hồng Kỳ Hồ Nam Bình, Hắc Kỳ Diệp Vinh Thanh, và Bạch Kỳ Cư Nguyên Phát.

--- oOo ---